

22.04.2012 – KATECHEZA 34: KTO MOŻE UDZIELIĆ SAKRAMENTU BIERZMOWANIA ?

W Dziejach Apostolskich czytamy: „Kiedy Apostołowie w Jerozolimie dowiedzieli się, że Samaria przyjęła słowo Boże, wysłali do niej Piotra i Jana, którzy przyszedli i modlili się za nich, aby mogli otrzymać Ducha Świętego. Bo na żadnego z nich jeszcze nie zstąpił. Byli jedynie ochrzczeni w imię Pana Jezusa. Wtedy więc wkładali Apostołowie na nich ręce, a oni otrzymywali Ducha Świętego” (Dz 8,14-17).

Chrześcijaństwo ma dwie tradycje udzielania sakramentu bierzmowania, wschodnią i zachodnią. Na wschodzie szafarzem jest zazwyczaj kapłan, który chrzci, a następnie udziela bierzmowania podczas jednej i tej samej celebracji. Czyni to jednak przy użyciu krzyżma świętego poświęconego przez patriarchę lub biskupa, co wyraża jedność apostolską Kościoła, z którym więź zostaje umocniona przez sakrament bierzmowania /KKK 1312/.

W Kościele Zachodnim, w obrzędzie łacińskim - zwyczajnym szafarzem bierzmowania jest biskup, o czym czytamy w Katechizmie Kościoła Katolickiego, Kodeksie Prawa Kanonicznego oraz Konstytucji dogmatycznej o Kościele Soboru Watykańskiego II (por. KKK 1312, por. KPK, kan. 882; por. KK 26). Biskupi są następcami Apostołów, otrzymali pełnię sakramentu święceń, co sprawia, że udzielanie przez nich sakramentu bierzmowania wyraźnie oznacza, że jednym z jego skutków jest ściślejsze zjednoczenie bierzmowanych z Kościołem, z jego apostolskimi początkami i jego posłaniem świadczenia o Chrystusie /KKK 1313/.

Prawo kanoniczne przewiduje jednak sytuację udzielenia sakramentu bierzmowania przez kapłana za zgodą biskupa z powodu ważnych okoliczności /por. KPK 884/. Sytuacją nadzwyczajną jest niebezpieczeństwo śmierci w jakim może znaleźć się chrześcijanin, wtedy powinien udzielić bierzmowania proboszcz lub każdy kapłan /por. KKK 1313-1314; por. KPK 883 –884/. Kościół pragnie, by żaden członek wspólnoty, nie odchodził z tego świata bez ubogacenia Duchem Świętym i darem pełni Chrystusa.